

Sygn. akt I C 1377/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 listopada 2013 r.

Sąd Rejonowy w Zgorzelcu Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Krzysztof Skowron

Protokolant: Ewelina Urbańska

po rozpoznaniu w dniu 20 listopada 2013 r.

w Zgorzelcu

sprawy z powództwa A. R.

przeciwko (...) S.A. w S.

o zapłatę

1. powództwo oddała,
2. zasądza od powódki na rzecz pozwanego kwotę 180 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt I C 1377/13

UZASADNIENIE

Powódka, A. R., wniosła o zasądzenie na swoją rzecz od pozwanego (...) S.A. w S. kwoty 550,01 zł (tytułem odszkodowania za najem samochodu zastępczego) wraz z ustawowymi odsetkami od 13 lipca 2013 r. do dnia zapłaty i kosztami procesu.

Pozwany, (...) S.A. w S., wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od powódki na swoją rzecz kosztów procesu. Zarzucił, że wypłacił już powódce należne odszkodowanie; podał przy tym, że średnia dobową stawką czynszu najmu samochodu zaliczanego do segmentu B oscyluje w Polsce wokół kwoty 120 zł i zaznaczył, że według takiej właśnie stawki ustalił wysokość odszkodowania.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

8 czerwca 2013 r., w wyniku kolizji drogowej, został uszkodzony samochód V. (...), nr rej. (...), którego współwłaścicielami byli wtedy B. O. i K. O.. Sprawca szkody poruszał się pojazdem, z którym w dacie zdarzenia związane było ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej w (...) S.A. w S..

Od 13 czerwca 2013 r. do 24 czerwca 2013 r. K. O. korzystał z samochodu zastępczego (F. (...), nr rej. (...)); auto to zostało mu wynajęte przez A. R., prowadzącą w J. działalność gospodarczą pod firmą (...); w zawartej umowie jej strony nie określiły wysokości czynszu najmu. Jeszcze w tym samym dniu (13 czerwca 2013 r.) B. O. i K. O. przenieśli na rzecz A. R. wierzytelność z tytułu odszkodowania za najem pojazdu zastępczego.

Całkowita wysokość czynszu najmu samochodu zastępczego została przez A. R. określona na kwotę 1.870,01 zł. W postępowaniu likwidacyjnym ubezpieczyciel wyliczył odszkodowanie w oparciu o dobową stawkę czynszu wynoszącą

120 zł; nie zakwestionował przy tym okresu, przez jaki poszkodowany potrzebował korzystać z auta zastępczego (11 dni); w efekcie wypłacił A. R. sumę 1.320 zł.

V. (...) klasyfikowany jest w segmencie B. F. (...) jest samochodem wyższej klasy; przypisywany jest do segmentu C. Obowiązująca u A. R. dobową stawka czynszu najmu samochodu z segmentu B przez okres od 8 do 14 dni wynosi 120 zł.

(dowody:

- dowód rejestracyjny [k 7];
- faktura VAT z 5 lipca 2013 r. [k 13];
- potwierdzenie przelewu z 23 lipca 2013 r. [k 14];
- wydruk ze strony internetowej (...) [k 36];
- zeznania świadków B. O. i K. O. [k 39];
- akta szkody nr (...)

Sąd zważył, co następuje:

Stosownie do art. 361 § 2 k.c., naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono. W sprawie koszty najmu samochodu zastępczego stanowiły stratę, do refundacji której zobowiązany był pozwany, jako ubezpieczyciel sprawcy szkody (art. 822 § 1 k.c.; por. też uchwałę SN z 17 listopada 2011 r., III CZP 5/11).

Pozwany nie kwestionował potrzeby korzystania przez poszkodowanego z pojazdu zastępczego przez cały czas trwania umowy najmu (11 dni). Jego zastrzeżenia dotyczyły wyłącznie stawki czynszu, w oparciu o którą powódka wyliczyła przypadającą jej należność.

Wyrównaniu podlegają jedynie ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego (por. uchwałę SN z 17 listopada 2011 r., III CZP 5/11). W tej kategorii mieszczą się rzeczywiście poniesione koszty na najem auta o tych samych lub zbliżonych parametrach, co uszkodzony samochód (w związku z szeregowaniem samochodów według ich typów, wyznacznikiem w tym zakresie jest sklasyfikowanie obu pojazdów w tym samym segmencie), choćby nawet były wyższe, niż skalkulowane według średnich stawek obowiązujących na rynku lokalnym (por. uchwałę SN z 13 czerwca 2003 r., III CZP 32/03); ze względu na to, że odszkodowanie nie powinno stanowić źródła przysporzenia, w przypadku najmu auta o wyższym standardzie, rekompensacie nie podlega różnica pomiędzy przewidzianym dla niego czynszem najmu a czynszem właściwym dla auta podobnego do uszkodzonego.

W sprawie strony umowy najmu nie uzgodniły stawki czynszu. Poszkodowani nigdy nie dbali o to, ile ostatecznie wyniesie należność za korzystanie z auta, bo już w dniu zawarcia umowy najmu, zbyli na rzecz powódki wierzytelność z tytułu odszkodowania za najem pojazdu zastępczego (tym samym pozostawili powódce określenie wysokości czynszu i uzyskanie jego zapłaty od ubezpieczyciela); w takich warunkach powódka samodzielnie, w sposób arbitralny, już po rozwiązaniu umowy, ustaliła wysokość czynszu. Nie oznaczało to jednak, że ubezpieczyciel w ogóle był zwolniony z obowiązku zrekompensowania kosztów najmu samochodu zastępczego (tj. nie oznaczało to, że w istocie do zawarcia umowy najmu nie doszło, z uwagi na brak określenia jej istotnych warunków); wynikało stąd tylko, że koszty te powinny zostać odniesione do stawek obowiązujących u powódki (por. wyrok SN z 6 sierpnia 1998 r., I CKN 809/97) – poszkodowany korzystał bowiem z samochodu zastępczego i ciążył na nim obowiązek uregulowania przypadającej z tego tytułu należności. Za najem samochodu zastępczego klasy B (tej samej co V. (...)) poszkodowany powinien był zapłacić powódce - według oferowanych przez nią stawek - sumę 1.320 zł (11 dni x 120 zł); tyle też powinno wynieść odszkodowanie. Kwotę taką powódka otrzymała już w postępowaniu likwidacyjnym – w efekcie wniesione przez nią powództwo podlegało oddaleniu.

Wnoskowany przez pozwanego dowód z opinii biegłego został w sprawie oddalony, jako nieprzydatny i prowadzący do zwłoki w jej rozpoznaniu (art. 227 k.p.c. i art. 217 § 3 k.p.c.); skoro odszkodowanie za najem samochodu zastępczego powinno zostać ustalone na podstawie rzeczywiście poniesionych kosztów i to bez względu na to, czy byłyby one wyższe, niż określone na podstawie średnich stawek czynszu obowiązujących na rynku lokalnym, to sprawdzenie, jakie w tym zakresie funkcjonują stawki, w żaden sposób nie przyczyniłoby się do rozstrzygnięcia sprawy.

Pominięte w postanowieniu dowodowym dokumenty, dołączone przez powódkę do pozwu, znajdowały się w aktach szkody i zostały uwzględnione w postępowaniu dowodowym, jako ich część.

Na zasadzie art. 98 k.p.c., kosztami procesu została obciążona powódka (jako strona, która przegrała sprawę).